

[fokus.se](https://www.fokus.se)

Jesus – det enda sättet för kvinnor att fly sina män

Ylva Lagercrantz Spindler

4–5 minuter

En kvinna som jobbade inom Solna stad trodde så mycket på att Mick Jagger var förälskad i henne att hon beslutade sig för att stjäla 18 miljoner kronor från sin arbetsplats för att sponsra honom ([SVT](#)). Efteråt ansåg hon sig ha varit utsatt för ett romansbedrägeri.

Förr fanns det inga förföriska popidoler, men väl en Jesus att åtrå på distans. En av dem som gjorde just det var den välbeställda köpmansfrun Margery Kempe, född 1373 och bördig från Norwich i England. I feberdrömmar fick hon sin första uppenbarelse av vad som kom att bli mannen i hennes liv. Ur dimmorna böjde sig sig nämligen Jesus fram ur en idolbild och började blöda ymnigt från de penetrerade spikhålen.

Liksom för heliga Birgitta gick sedan den växande tron via ett stort antal födslar (i Kempes fall fjorton) innan hon avlade ett kyskhetslöfte och fick tid att på allvar engagera sig i katolicism. Hennes återkommande uppenbarelser ledde sedan till *The book of Margery Kempe* där hon skrev om sig själv i tredje person (*The creature*), och som lär vara den första självbiografen skriven på engelska.

Av detta spännande människoöde har regissören och manusförfattaren Josefin Ankarberg nu knådat en teateruppsättning av lika delar myrra, extas och ändlösa gråtattacker. Jo, Kempe ska ha sökt botgöring och andlig katarsis genom att gråta så ofta och högljutt i kyrkan att hon blev portad från flera av dem.

Alexandra Nordberg spelar henne med en sådan expressiv emfas att man hoppas få se henne mer framöver, medan regissörer själv (Josefin Ankarberg) axlar rollen

som en återhållen moder Julian av Norwich vilken valde att leva återstoden av sitt liv inmurad i ett litet rum vid kyrkan där hon också, enligt reglerna för en anakoret, måste gräva sin egen grav.

Strax före sin död får Margey kontakt med henne och en öm relation dem emellan uppstår, enligt denna tolkning. Däremellan får vi också möta Margerys man (Alexander Ohakas). Därtill ett gäng nunnor och präster i biroller som alterneras av trion Nordberg, Ankarberg och Ohakas.

Medverkar i nunnedok gör även musikerduon Elle-Kari Sander och Simon Steensland som står för en medeltida stämningshöjare med tidsenliga toner som flöjt, i ett scenrum (Karla Hübbe) som fiffigt rymmer såväl altare som en central säng där allt från födelse till död äger rum. Däremellan också extas då.

Scen ur Herren Jesus Krist, vår frälsare och pojkvän på Moment:teater. Foto: Carla Orrego Veliz

Med ”Herren Jesus Krist ...” presenterar Josefin Ankarberg ett slags bildande folklustspel där Moment:teater – denna 25-årsjubilerande tummelplats för anarkistisk scenkonst – lite otippat är förvandlad till en kyrka för en kväll.

För givetvis sker det inte utan glimten i ögat. Den som förväntar sig en högstäm

och allvarstyngd uppsättning lär bli lika besviken som den man i publiken som premiärkvällen väste ”men sluta skratta då” åt några åskådare snett bakom i salongen.

I stället vänder och vrider ensemblen på begrepp som hänförelse och tro, sexualitet och religion. På kuppen blottläggs samband mellan dåtida mysticism, förra sekelskiftets ockultism och vår tids tro på alternativ andlighet. Alla ett slags tecken på en tid där stora och omvälvande förändringar står på dörrtröskeln och skapar oro bland oss *creatures*.

Några dramaturgiska utsvävningar som hade kunnat släppas är greppet att högläsa ur Kempes bok på originalspråket. Liksom ett illusionsbrott i slutscenen som, utan att *spoila*, i sig är fint men lite väl didaktiskt.

Efter två och en halv timme är man trots det inte bara hög på myrra (de viftas vilt med karen) utan också på insikten om att den medeltida kvinnans enda sätt att fly från en liderlig make var via Jesus.
